

Van herfstig grijs naar vrolijker pastel

Plaats: Schraard, Protestantse kerk. **Gebeurtenis:** concert Duo Van Camp en Van Delft (cello en orgel). **Belangstelling:** 40 personen. **Herhaling:** 23 september Aalsum (Protestantse kerk, 15.30 u); 30 september Broek bij Joure (Hervormde kerk, 15.30 u).

SCHRAARD - Tussen het publiek in de knusse kerk van Schraard nam gistermiddag ook Pieter Bakker plaats, in afwachting van de première van zijn nieuwe compositie. De titel hiervan, 'En jimmer komme de freugden', ontleende Bakker aan de Friese dichter Obe Postma.

Het bijzondere van deze compositie zat hem vooral in de voorgeschreven bezetting van orgel en cello. Niet bepaald alle-daags. En ook nog eens – zeker als er een kerkorgel wordt ingezet – reuze lastig. Want hoe houden beide solisten contact met elkaar als een van beiden meters lager zit? En wat te denken van de balans?

Dat het mis kon gaan, kon men constateren in een van de vele 'voorafjes': zoals Vivaldi's Sonate III (RV 43) waarin het door Sebastiaan van Delft krachtig aangevuurde Vermeulen-orgel het melodieuze en feilloze snaarspel van Saartje van Camp in kleine mootjes hakte. En ook eerder, in een Air van Huré,

toen de cello trachtte op te boksen tegen de dynamiek en de vloedgolf aan klanken uit het orgel. Daar ging het dus mis. Maar gelukkig: veel vaker ging het wel goed, vooral als het orgel niet ondersteunend was, maar een rol had gelijkwaardig aan die van de cello.

Zoals in 'In Croce' van Gubaidulina, door Van Camp en Van Delft weergaloos vertolkt met een overtuigend 'wegstervend' slot. En het premièrewerk van Pieter Bakker zelf, waarin door onverbiddelijke orgelaccenten en een klagende cello een melancholieke sfeer werd neergezet, die heel geraffineerd, met klimmende orgelpassages en meer lieflijkheid in het strijkspel, werd omgezet in ontluiskend optimisme. Een gang van herfstachtig grijs naar vrolijker pastel. En jimmer komme de freugden.

Ook solistisch kwam het tweetal aan het woord. Van Delft speelde 'Sandfirden V' van Bakker, waarin de organist een vertrouwd, klein klankbeeld met atonale, vervreemdende, scherp klinkende passages, oppompte tot een grillig en hoekig stuk muziek. Een huzarenstukje. Van Camp, speltechnisch op hetzelfde niveau, boorde vanaf haar podium bovenop enkele kerkbanken de milde melancholie en de angstaanjagende diepten aan in Hindemiths Opus 25 nr 3. Een en al expressie en zelfverzekerdheid.

RUDOLF NAMMENSMA